

han troer, at der i dette Skøn er noget Ustfærdigt, at gjøre opmærksom paa, om ikke det hele Procentsystemets Gjennemførelse — efter det Forslag, som den modsatte Side forsvarede, — for en ikke væsentlig Deel vilde beroe paa Valget af Regjeringscommissairerne. Jeg skal ikke, for ikke at opbriste visse gamle Winder, komme ind paa, hvorvidt disse Regjeringscommissairer træde den communale Frihed og Selvstændighed for nær eller ikke, men jeg skal tillade mig at spørge, om ikke Valget af disse Regjeringscommissairer ogsaa beroer paa et Skøn om disse Mænds Dueltighed og Paalidelighed, og om det ikke derved i en endnu højere Grad bliver klart, at hele Lovens Gjennemførelse bliver afhængig af et Skøn, et Skøn, der med Hensyn til Personer dog ikke kan være lettere end med Hensyn til Ting, hvor der er saa mange væsentlige Momenter at holde sig til. Jeg troer, at man i det Hele taget ved at bedømme Procent- og Contingentsystemets Fortrin og Mangler for meget har ladet sig lede af det første Forslag, som af den ærede Finantsminister blev indbragt, jeg troer, at, dersom det Lovforslag, som han har indbragt, og som gik ud paa at faae et Procentsystem gennemført, ikke var fremkommet, men Sagen derimod var kommen ind i en anden Stikfelse, saa vilde Spørgsmaalet om Procentsystemet og Contingentsystemet ikke have faaet et saadant Omfang, som det har faaet. Der skal reddes Lidt af et Lovforslag, hvis væsentligste Tanke man har maattet opgive, og det er derfor, jeg tillader mig at troe, at dette Procentsystem har fundet en saadan Understøttelse hos den ærede Finantsminister, som det har fundet; thi vel veed jeg, at man i Tidens Løb kan forandre sine Anskuelse, vel veed jeg, at man kan komme til en anden Overbeviisning om Gjensstande, som man tidligere har næret en bestemt Anskuelse om, men det veed jeg ogsaa, at der mellem den Comiteebetænkning, som den ærede Finantsminister har sat sit Navn under, og det nærværende Forslags Fremkomst ikke ligger saa mange Aar, at Anskuelserne i den

Lid kunne være saa aldeles forandrede. Den ærede Finantsminister har antydet, at han ikke var langt fra at dele den Anskuelse, at den første Fordeling af den hele Sum, som søges opbragt gennem denne Indkomstskat, mellem Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet, var meer eller mindre Gjættari, og vi have hørt en historisk Fremstilling af den første Krigsskatlovs Tilbliven, som skulde godtgjøre det endnu mere. Jeg troer ikke, at det har været Gjættari, jeg troer at have Kundskab om, og i ethvert Fald vil jeg opfordre den høitærede Minister til at gennemgaae Archiverne for at see, at det første Lovforslag berode paa en virkelig Grundundersøgelse af de forskellige Forhold. Naar der efter Folkethinget, efter at have nedsat et Udvalg, er kommet til den Overbeviisning, at det var rigtigt at gjøre nogle, dog ikke meget væsentlige Forandringer i det første Lovforslag, saa kan man dog heller ikke troe, at Folkethinget har gjort disse blot paa Grund af en Vist til at forandre, eller at det har gjættet sig til de Tal, det kom til. Men selv om det fra Begyndelsen af var meer eller mindre et Gjættari eller et lykkeligt Indfald, saa foreligger der dog, forekommer det mig, nu et fuldt gyldigt Datum for, at man har været ret heldig i at fastsætte dette Forhold mellem Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landdistricterne. Det blev jo antydet idag — jeg veed virkelig ikke af hvem; thi der er blevet antydet saa Meget, som man virkelig ikke troede at behøve at lægge Mærke til —, at det dog ikke kunde være Befolkningens Tæthed, som her skulde være det bestemmende Moment. Men det behøver jo dog ikke heller at paavises, at man ikke er gaaet ud derfra. Ved Fordelingen af, hvad der skulde opbringes af Hoveddelene af Kongeriget, (efter Krigsskatloven vilde man opbringe 3 Millioner) blev Befolkningen ingenlunde lagt til Grund. Heller ikke nu er det Tilfældet. Landdistricterne ere foreslaaede at skulle opbringe 650,000 Rd., og Befolkningen, der er anslaaet til 1,200,000, et Forhold, der svarer til omtrent 3 Mk. pr. Individ paa Landet, medens Kjøbenhavn med